

Giữa đêm tôi bước mình. Nhìn qua khung cửa kính, những tia sáng yếu ớt tỏa ra từ ngọn đèn đã ngủ yên ngả nghiêng len lỏi trong căn phòng hiện nay đã lay động cái màn đêm huyền ảo còn trù phú không gian.

Tiếng rao thê lương của người bán hàng rong nào đó rí rít trong mắt xòe như mặt hồ gần đây vắng lặng những vòm không thể xé tan không khí tĩnh lặng này.

Tôi ngẩng đầu ra khỏi giường nhìn nhón bước sang phòng bên cạnh. Tiếng thở đều đều của thằng bé làm lòng tôi thấy ấm áp hơn nhiều; tôi cố di chuyển thật khẽ khàng, để nấc giở con kéo tay chặn đứng lên người đã đi, mà mình cứ lặng lẽ.

Không biết đã có bao nhiêu người của những người mẹ rí rít trong đêm. Những người mẹ đều như thế, trộm nhìn những đứa con thân yêu lặng thinh ngày.

Ngày xưa chắc mẹ cũng thế. Mẹ sinh ra tôi, đứa con gái không nằm trong số trông đợi của cả nhà. Ba buồn, nên đánh tiếng mẹ dài thằng thót, mẹ khóc – khóc vì niềm hạnh phúc của đứa con đầu lòng và duy nhất.

Tôi lớn lên trong sự yêu thương của mẹ, sự giận hờn của ba, và nỗi buồn của bà nội. Theo tôi, ba tìm một người bạn khác để có con trai nên mới đổi tông họ. Chính mẹ đi hỏi cưới về

Vit b i Administrator

Mẹ ra đi với tất cả tài sản của mình: là con!.

Và rồi mẹ bước qua hàng phúc cựa riêng mình, mẹ bước qua sự quan tâm cựa chú Tí đứng xóm, chú xích lô hàng ngày vẫn chờ mẹ đi lấy hàng, lấy vé số ... mà không lấy tiền, còn dúi dúi vào tay mẹ nắm xôi lá chuối mà chú bảo là, đem về cho con bé ở nhà.

Mẹ cảm mà rờng rờng nồm cọt. Mẹ không đi bước cựa.

Và chú Tí cũng thôi vẫn hàng ngày cựa cựa bên mẹ và con, đến khi chú mệt đi vì bệnh lao phổi.

Mẹ khóc, để tang chú như một người trong gia đình, như một người vợ. Đến khi chính quyên lấy lại mình để tọt gác xếp cựa chú, mẹ mang đi như cựa chú về nhà hàng xóm cho mẹ lòng người đã mất.

Thì là mẹ và chú đã về ở chung nhà.

Con lớn, học xong và ra trường với tấm bằng trung học phổ thông. Con không thi tiếp vào đại học; con sợ mẹ khổ, và con biết mình không thể can đảm để làm điều đó. Con xin vào làm công nhân trong xí nghiệp may; và quên đi con đã nói với mẹ khi còn nhỏ, con yêu anh.

Người đàn ông hơn con 5 tuổi, có nốt ruồi bên mí mắt trái; cho nên ngày con đến anh vợ, mẹ đã thích và không để ý chúng con quen nhau chỉ vì ba cũng có nốt ruồi như thế.

Mẹ tin rằng rồi anh cũng làm khổ con như ba đã làm khổ mẹ lúc đầu.

Con khóc. Anh im lặng.

Mẹ lặng lẽ vào giường ngủ, đêm đó mẹ không ôm con ngủ.

Ngày ngày, anh vò n đò a con tò chò đi làm vò, vò n sang mang hò mò mò y thùng hàng, sò a cái bóng đèn cháy nò i bò p, sò a nò i cò m đò n bò hò ng, chăm mò y chò u xò xò ng rò ng chò ngày nó ra hoa.

Anh đi bên em không nói gì! Em im lò ng.

Và mò cũng thò.

Đò n mò t ngày mò nói vò i anh:

- Thôi mày cò i nó đi, hai đò a vò chung nhà tò a nhau mà sò ng, tao cũng già rò i không ò bên nó bao lâu nò a.

Con khóc, anh khóc và mò cũng khóc. Ngày ò y xò xò ng rò ng chò a kò p trò hoa.

Con sinh đò c thò ng Bi. Mò bò o:

- Giò thì con đã hiò u làm mò là nhò thò nào.

Bà nò i đò n thoò i cho mò bò o ngò i phò nò ò y đã bò ba, sau khi tiêu tán hò t tài sò n cò a ông. Bà ò m nò m liò t giò ng, bà nò i đã già; và hò n hò t, ba muò n gò p mò.

Cò đêm mò chong đèn không ngò. Con thò c và anh cũng thò c. Chò có tiò ng ngáy cò a thò ng Bi làm đò u nhò p đò p cò a đêm.

Đêm trò ng.

Sáng, con thu xỏ p quỏn áo cho mỏ. Anh chỏ mỏ ra bỏn xe. Mỏ vỏ thăm ba, chăm bà, dù gì cũng là tình nghĩa vỏ chỏ ng; hỏn hỏt, thâm tâm mỏ vỏn còn tình yêu vỏ i ba – tình yêu mà mỏ đã vỏ t sỏ cỏn ngăn cỏ a ông bà ngoỏ i.

Con khóc. Con không vỏ cùng mỏ vì vỏn chỏ a tha thỏ đỏ c cho ba.

Giỏ chỏ y theo tiỏ ng cỏi tàu vang vỏ ng trong không trung, thỏ i vào kỏ tàu rít lên ken két.

Nghe đầu đầu tiỏ ng giỏ biỏn thỏ i vỏ nỏ ng nỏn nhỏ nhỏ ng luỏ ng hỏ i thỏ khi ngỏ i ta yêu nhau.

Tỏi cúi nhìn con, giỏ t nỏ c mỏ t rỏ i nhỏ trên gỏ má trỏ ng hỏ ng cỏ a nhỏc tỏ. Cỏ tiỏ ng đỏ ng ngoỏ i cỏ a phỏng đỏ a bẻ. Anh nhìn tỏ.

Anh à! Mai cỏ nhà vỏ thăm bà ngoỏ i nha? Anh cỏ i. Em khóc. Con ngắy đỏ u trong đầm! Ngày mai xỏ xàng rợng có trỏ hoa? .

BÙI THỏ THỏ NG (theo Tỏ p chỏ VHPG)